

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/152/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6412207961
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dušan Ďurian
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6412207961.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Dušana Ďuriana a sudcov JUDr. Zity Nagypálovej a JUDr. Ľubomíra Šablu, ako členov senátu, v spore žalobcu TINORI s.r.o. v likvidácii, IČO: 31625061, so sídlom v Banskej Štiavnici, Križovatka č. 12, zastúpeného Mgr. Petrom Mačajom, so sídlom v Banskej Štiavnici, Dolná č. 7, proti žalovanému Mesto Banská Štiavnica, IČO: 00320501, so sídlom v Banskej Štiavnici, Radničné námestie č. 1, zastúpenému JUDr. Rudolfom Fajbíkom, advokátom so sídlom v Banskej Štiavnici, Pavla Dobšinského č. 14, o zaplatenie 9.932,99 € s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č.k. 5C/63/2012-416 zo dňa 27.03.2019, ako súdu prvej inštancie, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 2.966,49 € s príslušenstvom (prvý výrok), vo výroku o trovách konania (štvrtý výrok), vo výroku o odmene znalca (piaty výrok) a vo výroku o trovách konania štátu (šiesty výrok) z r u š u j e a v e c m u v t o m t o rozsahu v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Stručný obsah napadnutého rozhodnutia (§ 393 ods. 2 prvá veta prvá rubrika Civilného sporového poriadku; ďalej len „C.s.p.“).

1.1 Napadnutým rozsudkom uložil súd prvej inštancie žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.966,49 € spolu s úrokmi z omeškania vo výške 9,50 % ročne zo sumy 1.359,84 € od 23.06.2011 do zaplatenia, spolu s úrokmi z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 1.291,38 € od 23.06.2012 do zaplatenia, spolu s úrokmi z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 322,29 € od 12.10.2012 do zaplatenia, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia (prvý výrok); konanie o žalobe žalobcu v časti o zaplatenie sumy 6.431,51 € spolu s úrokmi z omeškania vo výške 9,50 % ročne zo sumy 2.867,97 € od 23.06.2011 do zaplatenia, spolu s úrokmi z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 2.687,50 € od 23.06.2012 do zaplatenia, spolu s úrokmi z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 876,19 € od 12.10.2012 do zaplatenia zastavil (druhý výrok); v prevyšujúcej časti žalobu žalobcu zamietol (tretí výrok); žalovanému priznal proti žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 42,24 % (štvrtý výrok); znalcovi Ing. R. H., bytom T. č. XX, XXX XX C. F., priznal znaleckú odmenu v rozsahu 100 %, voči žalobcovi v rozsahu 71,12 % a voči žalovanému v rozsahu 28,88 % (piaty výrok) a štátu priznal náhradu trov konania za obhliadku v rozsahu 100 %, voči žalobcovi v rozsahu 71,12 % a voči žalovanému v rozsahu 28,88 % (šiesty výrok).

1.2 Z obsahu spisu a odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobca sa žalobou podanou na súde prvej inštancie dňa 22.06.2012 domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 10.270,72 € spolu s úrokmi z omeškania vo výške 9 % ročne od 22.06.2012 do zaplatenia; plnenia sa domáhal titulom vydania bezdôvodného obohatenia s poukazom na to, že žalovaný bez právneho dôvodu užíva nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX pre k.ú. T. R.; podaním zo dňa 03.12.2012 zobral žalobca žalobu späť v časti o zaplatenie sumy 337,73 € a následne dňa 23.01.2019 v časti o

zaplatenie sumy 6.431,51 € s príslušenstvom; súd prvej inštancie považoval za nesporné, že žalovaný užíva parcely B. parc. č. XXXX/X, B. parc. č. XXXX/X, B. parc. č. XXXX/XX, B. parc. č. XXXX/XX, B. parc. č. XXXX/X, B. parc. č. XXXX/X, B. parc. č. XXXX/X a časť L. parc. č. XXXX/X; rovnako nebolo sporné, že žalovaný reálne užíva len časť parciel B. parc. č. XXXX/X a B. parc. č. XXXX/X (za ktoré žalobcovi prináleží celé plnenie, nakoľko uvedené parcely nemôže plnohodnotne využívať); podľa názoru súdu prvej inštancie žalovaný nepreukázal svoje tvrdenie o tom, že uvedené pozemky užíva titulom zákonného vecného bremena vzniknutého v zmysle zákona č. 66/2009 Z. z. o niektorých opatreniach pri majetkovoprávnom usporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon č. 66/2009 Z. z.“); súd prvej inštancie posúdil nárok žalobcu ako plnenie z titulu zaplataenia nájomného s poukazom na to, že medzi stranami sporu vznikol dňom účinnosti zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku (ďalej aj „zákon č. 229/1991 Zb.“) nájomný vzťah; žalobcovi vznikol nárok na zaplataenie nájmu za obdobie od 22.06.2010 do 18.09.2012; námietku premičania vznesenú žalovaným považoval súd prvej inštancie za nedôvodnú vzhľadom na to, že žalobca podal žalobu na súde prvej inštancie dňa 22.06.2012, pričom plnenia sa domáhal za obdobie od 22.06.2010 do 18.09.2012; súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba žalobcu je dôvodná čo do zaplataenia sumy 2.966,49 €, ku ktorej dospel tak, že určil výšku nájmu jednotlivo pri každej parcele za príslušný rok matematickým výpočtom s poukazom na znalecký posudok O.. H., znalecký posudok O.. E. a nájomné zmluvy doložené žalovaným; nakoľko sa žalobca podanou žalobou domáhal zaplataenia sumy 3.501,48 €, súd prvej inštancie žalobu vo zvyšku zamietol; vzhľadom na omeškanie žalovaného s plnením peňažného dlhu uložil súd prvej inštancie žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi aj úroky z omeškania a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

1.3 Súd prvej inštancie rozhodol vo veci samej s poukazom na ustanovenia § 671 ods. 1 a § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ďalej s poukazom na § 22 ods. 2 a 6 zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov, § 3 ods. 1 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (ďalej aj „nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z. z.“) a § 1 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z.; o trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 a 2 v spojení s § 262 ods. 2 C.s.p. a úspešnejšiemu žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 42,24 %; znalcovi priznal v zmysle § 260 C.s.p. znaleckú odmenu v rozsahu 100 %, voči žalobcovi v rozsahu 71,12 % a voči žalovanému v rozsahu 28,88 % a štátu priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %, voči žalobcovi v rozsahu 71,12 % a voči žalovanému v rozsahu 28,88 %.

2. Podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní (§ 393 ods. 2 prvá veta druhá rubrika C.s.p.).

2.1 Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu včas odvolanie zo dňa 12.04.2019 (č.l. 426-428 spisu); rozsudok súdu prvej inštancie napadol v rozsahu výroku o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 2.966,49 € s príslušenstvom (prvý výrok), výroku o trovách konania (štvrtý výrok), výroku o odmene znalca (piaty výrok) a vo výroku o trovách konania štátu (šiesty výrok); súdu prvej inštancie vyčítal, že nesprávnym procesným postupom porušil jeho právo na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p.), na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.); žalovaný argumentoval, že v priebehu konania vzniesol námietku existencie vecného bremena, ktoré vzniklo priamo zo zákona č. 66/2009 Z. z. dňom 01.07.2009; vecné bremeno nebolo v čase rozhodovania súdu prvej inštancie zapísané na LV č. XXXX pre k.ú. T. R., avšak už na ňom bola vyznačená plomba (Z 231/2019), ktorá predstavovala konanie o záznam vecného bremena žalovaného do katastra nehnuteľností; tvrdenie žalovaného o existencii vecného bremena žalobca nikdy nerozporoval; túto skutočnosť neoznačil za spornú ani súd prvej inštancie, keď v zmysle § 181 ods. 2 C.s.p. určil, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné alebo nesporné; uvedený procesný postup súdu prvej inštancie hodnotil žalovaný ako nesprávny, znemožňujúci žalovanému uskutočniť dôkazné návrhy; na podporu svojej argumentácie poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/49/2014 zo dňa 14.04.2016; ďalej uviedol, že pri zákonom vecnom bremene platí trojročná všeobecná premičacia lehota pre jednorazovú náhradu a nie opakujúce sa plnenie; žalovaný nesúhlasil ani s názorom súdu prvej inštancie, že pri žalobe znejúcej na peňažné plnenie nezáleží na správnom označení právneho dôvodu pre plnenie; právny dôvod podania žaloby je podstatný a jeho vyčíslenie v konkrétnej peňažnej

sume je druhoradá; rozhodujúce pre posúdenie dôvodnosti žaloby je to, či existuje nárok, ktorého sa žalobca domáha; žalovaný mal za to, že súd prvej inštancie žalobcovi priznal iný nárok (nájomné), než akého sa žalobca domáhal (vydanie bezdôvodného obohatenia); žalovaný nesúhlasil ani so spôsobom určenia výšky nároku súdom prvej inštancie; namietal názor súdu prvej inštancie, podľa ktorého aj keď žalovaný neužíva celé B. parc. č. XXXX/X a parc. č. XXXX/X, žalobcovi prináleží plnenie za celú ich plochu; súd prvej inštancie pri výpočte prihliadol na nezáväznú vyjadrenie žalovaného o možnej akceptácii sumy 1,80 € za m² pri niektorých pozemkoch, ktoré bolo vytrhnuté z ostatných súvislostí (uvedených v rámci rokovania sporových strán o možnom urovnaní) a na druhej strane neprihliadol na rovnako nezáväznú vyjadrenie žalobcu, že by sa uspokojil s plnením za polovicu výmery B. parc. č. XXXX/X a parc. č. XXXX/X; je rozporuplné, že súd prvej inštancie za relevantné pre posúdenie veci uznal žalovaným predložené nájomné zmluvy s nájomným vo výške 0,25 € za m² (bod 32 odôvodnenia rozsudku), ale do výpočtu ich už nezahrnul; žalovaný mal za to, že znalec O.. H. sa riadnym spôsobom nevysporiadal ani s jednou z námietok žalovaného, pričom poukázal na obsah zápisnice z pojednávania zo dňa 23.01.2019; zo stanoviska znalca je jednoznačné, že postupoval nesprávne, keď si najprv stanovil k akej cene sa má dopracovať a podľa toho upravoval jednotlivé použité koeficienty; súd prvej inštancie nemal poňať výpočet čisto matematicky, ale väčší význam mal prikladať preukázanej obvyklej cene nájomného podľa predložených nájomných zmlúv a menší význam spochybneným názorom znaleckého posudku; žalobca už pri kúpe predmetných pozemkov vedel, že ich nebude môcť reálne a účelne využiť; vlastníkom predmetných pozemkov má byť žalovaný, pričom tieto okolnosti boli a sú predmetom dovolacieho konania (6C/214/2012); žalovaný predmetné pozemky, resp. ich časť užíva na verejnoprospešné účely; s poukazom na vyššie uvedené žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil, žalobu zamietol a zaviazal žalobcu na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, na náhradu trov štátu v rozsahu 100 % a na náhradu znaleckej odmeny v rozsahu 100 %.

2.2 Žalobca vo vyjadrení zo dňa 24.07.2019 (č.l. 450-451 spisu) k odvolaniu žalovaného prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedol, že žalovaný neuniesol dôkazné bremeno na preukázanie existencie vecného bremena a súd prvej inštancie nemal s poukazom na kontradiktórnosť konania dôvod vyzývať žalovaného na jeho preukázanie; odkaz na zákonnú normu nie je dôkaz o existencii vecného bremena; na sporných parcelách sa nenachádza žiadna stavba, okrem kotolne, ktorá je využívaná na podnikateľské účely; žalovaný nepreukázal, že vlastníctvo stavby (kotolne), prešlo do jeho vlastníctva podľa osobitného predpisu a teda, že sa na sporné parcely vzťahuje predmet zákona č. 66/2009 Z. z.; čo sa týka námietky premičania, ktorú vzniesol žalovaný, ako aj iného posúdenia právneho titulu, v tomto smere sa žalobca plne stotožnil s argumentáciou súdu prvej inštancie ohľadne možnosti použitia iného právneho titulu na posúdenie nároku na peňažné plnenie; peňažný nárok by nebol premlčaný ani keby sa nárok žalobcu posudzoval ako nárok z bezdôvodného obohatenia ani ako nárok na náhradu škody; pokiaľ mal žalovaný výhrady k výške nároku v zmysle znaleckého posudku, nič mu nebránilo dať si urobiť „kontrolný znalecký posudok“, resp. odborné vyjadrenie od iného znalca k posudku znalca O.. R. H.; zmluvy, ktoré žalovaný predložil považoval žalobca za irelevantné, nakoľko väčšina pozemkov, ktoré boli predmetom týchto zmlúv sa nachádza úplne inde, ako sú sporné parcely; na základe uvedeného navrhol potvrdenie napadnutého rozsudku.

2.3 Žalovaný v replike zo dňa 31.07.2019 (č.l. 455-456 spisu) k vyjadreniu žalobcu prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedol, že v čase rozhodovania súdu prvej inštancie bola v katastri nehnuteľností vyznačená plomba o zapisovaní listiny a súd prvej inštancie si mal podľa jeho názoru preveriť, aký zápis je predmetom konania na katastrálnom odbore a ako súvisí s predmetom konania; v súčasnosti je už vecné bremeno zapísané v katastri nehnuteľností a preto súd nemôže vychádzať z predpokladu, že ide o iný právny vzťah (či už nájom alebo užívanie bez právneho dôvodu); z uvedeného je zrejmé, že súd prvej inštancie žalobcovi priznal iný nárok, než akého sa domáhal; podľa žalovaného je znalecký posudok O.. H. len jedným z dôkazov, na ktoré mal súd prvej inštancie prihliadať; v konaní boli predložené viaceré znalecké posudky, ako aj iné listiny relevantné pre posúdenie výšky nájomného; žalovaným predložené nájomné zmluvy dokazujú, že výška nájomného sa v reálnom živote stanovuje čiastočne odlišne od spôsobu, akým výšku nájomného vypočítava znalec; predmetom skúmania nebola prioritne výška ceny pozemku, ale výška nájomného za pozemok; skutočné nájomné je obvykle stanovené nižšie ako teoreticky vypočítal znalec a preto žalovaný považuje za nesprávne robiť mechanicky matematický priemer; sporové strany sú v právnom vzťahu oprávneného a povinného z vecného bremena a nie v právnom vzťahu prenajímateľa a nájomcu; podľa názoru žalovaného je

potrebné doplniť dokazovanie týkajúce sa existencie a rozsahu vecného bremena a súčasne dodal, že peňažný nárok žalobcu podľa jeho názoru buď neexistuje alebo je premlčaný.

2.4 Repliku žalovaného doručil súd prvej inštancie právnomu zástupcovi žalobcu dňa 16.08.2019 prostredníctvom elektronickej pošty (č.l. 433 spisu) s výzvou na podanie dupliky v stanovenej lehote; žalobca dupliku nepodal.

3. Dôkazy vykonané v odvolacom konaní a ich vyhodnotenie (§ 393 ods. 2 prvá veta tretia rubrika C.s.p.).

3.1 V prejednávanej spore nevykonali odvolací súd žiadne dôkazy a bol viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.); pri rozhodovaní však odvolací súd prihliadol na zápis zákonného vecného bremena podľa zákona č. 66/2009 Z. z. na LV č. XXXX pre k.ú. T. R. vo vzťahu k časti sporných pozemkov v prospech žalovaného, ktorý zápis sa ako skutočnosť známa súdu z jeho činnosti (§ 186 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 1 ods. 1 zákona č. 177/2018 Z. z. o niektorých opatreniach na znižovanie administratívnej záťaže využívaním informačných systémov verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov) bez dokazovania stal súčasťou zisteného skutkového stavu veci.

4. Zistený skutkový stav a právne posúdenie veci s prípadným odkazom na ustálenú rozhodovaciu prax (§ 393 ods. 2 prvá veta štvrtá rubrika C.s.p.).

4.1 Krajský súd, funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa § 34 C.s.p., preskúmal vec bez potreby nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. len v rozsahu odvolania podľa § 379 C.s.p. a z dôvodov vymedzených v odvolaní podľa § 380 ods. 1 C.s.p. a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. c) C.s.p. v napadnutom výroku o čiastočnom vyhovení žalobe (prvý výrok) spolu so závislými výrokmi (štvrtý, piaty a šiesty výrok) zrušil a podľa § 391 ods. 1 C.s.p. mu vec v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4.2 Podľa § 389 ods. 1 písm. c) C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonali navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom.

4.3 Podľa § 391 ods. 1 C.s.p., ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prerušiť konanie, schváliť zmier, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci vec patrí.

4.4 Odvolací súd preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky ako aj predchádzajúce konanie spolu s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie a dospel k záveru, že sú splnené zákonné podmienky na zrušenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Z dôvodu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný (§ 379 C.s.p.; § 380 C.s.p.), pri posudzovaní veci sa zaoberal len námietkami uvedenými v odvolaní a procesným postupom súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozsudku z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré sa týkajú procesných podmienok (§ 380 ods. 2 C.s.p.).

4.5 Odvolanie žalovaného je dôvodné. Odvolací súd dospel k záveru, že sa súd prvej inštancie dopustil nesprávneho právneho posúdenia veci vo vzťahu k charakteru uplatneného nároku žalobcu (nájomné) a súčasne pri rozhodovaní vychádzal z nesprávnych skutkových zistení pri určovaní výšky dôvodne uplatneného nároku žalobcu; súd prvej inštancie dospel k záveru, že ohľadne sporných pozemkov vznikol medzi žalobcom a žalovaným nájomný vzťah zo zákona s poukazom na ustanovenia § 22 ods. 2 a 6 zákona č. 229/1991 Zb.; v prípade sporných pozemkov však nejde o žiadny z druhov pozemkov uvedený v ustanovení § 1 ods. 1 písm. a) až d) zákona č. 229/1991 Zb., preto aplikácia tohto zákona je na prejednávany spor vylúčená (sporné pozemky sú mimo rozsahu pôsobnosti uvedeného zákona), z tohto dôvodu záver súdu prvej inštancie o vzniku nájomného vzťahu zo zákona medzi žalobcom a žalovaným predstavuje nesprávne právne posúdenie veci; nesprávnosti sa súd prvej inštancie dopustil aj pri určovaní výšky nároku, pretože neprípustne vychádzal z matematického priemeru zisteného nájomného dvomi znaleckými posudkami a niektorými zmluvami o nájme; pri určovaní výšky nároku sa súd musí po náležitom posúdení relevantných skutočností prikloniť k jednému zo znaleckých posudkov, resp. vychádzať len z nájomných zmlúv pokiaľ skutočne ide o porovnateľné pozemky v danom mieste

a čase; navyše ako vyplynulo najavo v odvolacom konaní (§ 366 písm. d/ C.s.p.) niektoré zo sporných pozemkov sú zaťažené zákonným vecným bremenom podľa zákona č. 66/2009 Z. z. (pri rozhodovaní odvolací súd prihladol na zápis zákonného vecného bremena podľa zákona č. 66/2009 Z. z. na LV č. XXXX pre k.ú. T. R. vo vzťahu k časti sporných pozemkov v prospech žalovaného, ktorý zápis sa ako skutočnosť známa súdu z jeho činnosti podľa § 186 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 1 ods. 1 zákona č. 177/2018 Z. z. o niektorých opatreniach na znižovanie administratívnej záťaže využívaním informačných systémov verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov bez dokazovania stal súčasťou zisteného skutkového stavu veci); uvedené nedostatky v skutkových zisteniach a v právnom posúdení veci zo strany súdu prvej inštancie nie je (vzhľadom na zásadne opravný charakter odvolacieho konania) účelné napraviť v odvolacom konaní; v dôsledku nesprávnych skutkových zistení a nesprávneho právneho posúdenia veci zo strany súdu prvej inštancie nemožno napadnutý rozsudok vo výroku o čiastočnom vyhovení žalobe považovať za vecne správny, preto dospel odvolací súd k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je nevyhnutné v napadnutom rozsahu zrušiť (§ 389 ods. 1 písm. c/ C.s.p.) a vec mu v rozsahu zrušenia vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 C.s.p.).

5. Podstatné vyjadrenia strán prednesené v konaní na súde prvej inštancie, s ktorými sa v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal súd prvej inštancie (§ 393 ods. 2 prvá veta piata rubrika C.s.p. v spojení s § 387 ods. 3 prvá veta C.s.p.).

5.1 V prejednávanom spore odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie ani v obsahu spisu neidentifikoval žiadne podstatné vyjadrenia strán, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal. Na druhej strane sa však odvolací súd nestotožnil s niektorými závermi súdu prvej inštancie, ktorými odpovedal na podstatné vyjadrenia strán, vzhľadom na zrušenie napadnutého rozsudku a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie však nebolo potrebné a účelné tento nedostatok v odvolacom konaní osobitne napraviť (§ 387 ods. 3 C.s.p.).

6. Podstatné tvrdenia strán uvedené v odvolaní (§ 393 ods. 2 prvá veta piata rubrika C.s.p. v spojení s § 387 ods. 3 druhá veta C.s.p.).

6.1 Žalovaný podané odvolanie ťažiskovo odôvodnil nesprávnymi skutkovými zisteniami na základe vykonaných dôkazov (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.) a nesprávnym právnym posúdením veci zo strany súdu prvej inštancie (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.). Odvolací súd dospel k záveru o dôvodnosti týchto odvolacích dôvodov (bod 4.5 odôvodnenia). Nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie spôsobujúci porušenie práva žalovaného na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p.) odvolací súd nezistil (bod 7.2 odôvodnenia).

7. Na základe uvedeného odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zrušil a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd zrušil aj závislé výroky napadnutého rozsudku o trovách konania, o odmene znalca a o trovách štátu (§ 379 písm. a/ C.s.p.). Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 C.s.p.).

7.1 Podľa § 391 ods. 3 C.s.p., ak odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a vráti mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je povinný v odôvodnení rozhodnutia uviesť aj to, ako má súd prvej inštancie vo veci ďalej postupovať.

7.2 V ďalšom konaní súd prvej inštancie zohľadní, že:

(1) predmetom konania je nárok žalobcu na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva žalobcu vo verejnom záujme podľa § 128 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktorého výška sa určí obdobne ako pri bezdôvodnom obohatení spočívajúcom v majetkovom prospechu získanom plnením bez právneho dôvodu (§ 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka); v tomto smere neobstojí odvolacia argumentácia žalovaného v tom zmysle, že pokiaľ sa žalobca domáhal vydania bezdôvodného obohatenia a súd mu priznal nájomné, porušil princíp viazanosti žalobou podľa § 216 ods. 1 C.s.p., pretože rozhodujúce je skutkové vymedzenie žaloby (v tomto smere je postačujúce tvrdenie žalobcu, že je vlastníkom sporných pozemkov, ktoré podľa žalobcu bez právneho dôvodu užíva žalovaný) a následná právna kvalifikácia skutkového vymedzenia žaloby (resp. skutkových zistení z vykonaného dokazovania) je vždy vecou súdu v zmysle zásady „súd pozná právo“ (iura novit curia; porovnaj napríklad uznesenia Najvyššieho

súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/25/2018 zo dňa 29.11.2018 alebo sp. zn. 2Cdo/174/2018 zo dňa 30.04.2019); aj keď sa odvolací súd s právnou kvalifikáciou uplatneného nároku zo strany súdu prvej inštancie nestotožnil, v postupe súdu prvej inštancie nemožno vidieť porušenie ustanovenia § 216 ods. 1 C.s.p.;

(2) na LV č. XXXX pre k.ú. T. R. je zápis o ťarche z titulu zákonného vecného bremena podľa § 4 zákona č. 66/2009 Z. z. vo vzťahu k časti sporných pozemkov v prospech žalovaného; skutočnosť, že k zápisu vecného bremena došlo až v priebehu konania (v roku 2019) a žalobca sa náhrady za obmedzenie svojho vlastníckeho práva domáha za obdobie od 22.06.2010 do 18.09.2012 nie je právne významná, pretože predmetné vecné bremeno vzniklo zo zákona dňa 01.07.2009 (§ 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z.);

(3.1) v prípade nároku na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva žalobcu vo verejnom záujme možno poukázať na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky posudzujúce otázku náhrady za vznik zákonného vecného bremena, z ktorých uznesenie sp. zn. 4MCdo/2/2014 zo dňa 23.04.2015 sa vzťahovalo konkrétne k zákonu č. 66/2009 Z. z.; v tomto rozhodnutí najvyšší súd vyslovil názor, že záver súdov nižšej inštancie o neexistencii práva vlastníkov pozemku na náhradu za nútené obmedzenie vlastníckeho práva podľa zákona č. 66/2009 Z. z. nie je v súlade s ustanoveniami Občianskeho zákonníka a Listinou základných práv a slobôd ani s Ústavou Slovenskej republiky; uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4MCdo/2/2014 zo dňa 23.04.2015 bolo síce zrušené nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 349/2015 zo dňa 19.01.2016, ale iba z dôvodu neprípustnosti mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora, ak sám účastník konania prostredníctvom dovolania mohol dosiahnuť nápravu, resp. zvrátenie stavu založeného rozhodnutiami súdov nižšej inštancie, ale sami účastníci toto právo nevyužili;

(3.2) náhradu za nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné priznať aj opakovane za určitý časový úsek až do usporiadania vlastníckych vzťahov spôsobom predpokladaným v ustanoveniach § 2 a § 3 zákona č. 66/2009 Z. z. a tento nárok sa premlčuje vo všeobecnej premlčacej dobe podľa § 101 Občianskeho zákonníka;

(3.3) pokiaľ bolo v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 8/2016 uverejnený rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/49/2014 zo dňa 14.04.2016, v ktorom bol vyslovený názor, že náhrada za obmedzenie vlastníckeho práva v dôsledku zákonného vecného bremena môže byť len jednorazová, uvedené rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/49/2014 zo dňa 14.04.2016 nedopadá na prejednávaný spor, pretože sa vzťahuje výlučne na náhradu za vznik vecného bremena podľa zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov; odvolaciemu súdu nie je známe rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (okrem uznesenia sp. zn. 4MCdo/2/2014 zo dňa 23.04.2015), ktoré by meritórne riešilo náhradu za vecné bremeno vzniknuté podľa zákona č. 66/2009 Z. z. (v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Cdo/181/2014 zo dňa 23.09.2015 sa rieši otázka právomoci všeobecného súdu rozhodovať vo veci uplatnenej náhrady za vecné bremeno podľa zákona č. 66/2009 Z. z.) ani rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, v ktorom by najvyššie súdne authority vyslovili názor k forme náhrady za vecné bremeno vzniknuté podľa zákona č. 66/2009 Z. z.; rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 227/2012 aj ďalšie rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 474/13, sp. zn. I. ÚS 1/2012 a sp. zn. II. ÚS 506/2011 citované v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/49/2014 zo dňa 14.04.2016 sa vzťahujú k zákonu č. 182/1993 Z. z.;

(3.4) zákon č. 66/2009 Z. z. bol prijatý za účelom majetkovoprávneho usporiadania pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky; tento zákon podľa § 1 ods. 1 a 2 upravuje usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemkom pod stavbami vo vlastníctve obce alebo vyššieho územného celku, ktoré prešli do vlastníctva obce alebo vyššieho územného celku podľa osobitných predpisov, vrátane príľahlej plochy, ktorá svojím umiestnením a využitím tvorí neoddeliteľný celok so stavbou (ďalej aj „pozemok pod stavbou“); tento zákon sa primerane vzťahuje aj na usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemkom, na ktorých je umiestnený cintorín, okrem pozemkov vo vlastníctve cirkví, športový areál alebo verejná zeleň, ak tento cintorín, športový areál alebo verejná zeleň prešli do vlastníctva obce podľa osobitného predpisu;

(3.5) spôsob usporiadania pozemkov je upravený v § 2 zákona č. 66/2009 Z. z. (poskytnutím náhradného pozemku v primeranej výmere, bonite a rovnakého druhu ako bol pôvodne pozemok pred zastavaním) a pre prípad, že obec alebo vyšší územný celok, ktorý sa stal vlastníkom stavby podľa osobitných predpisov neuplatní postup podľa § 2 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. (poskytnutím náhradného pozemku) nastupuje usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemku pod stavbou v konaní o nariadení pozemkových úprav podľa osobitného predpisu, ktorým je zákon č. 330/1991 Zb.; zákon č. 66/2009 Z. z. teda upravuje

nielen spôsob, ale aj poradie spôsobu usporiadania vlastníckych vzťahov k pozemkom pod stavbami vo vlastníctve obce alebo vyššieho územného celku, ktoré prešli do vlastníctva obce alebo vyššieho územného celku podľa osobitných predpisov; obec alebo vyšší územný celok nie sú pri usporiadaní vlastníckych vzťahov spôsobom uvedeným v § 2 a § 3 zákona č. 66/2009 Z. z. viazaní žiadnou lehotou; (3.6) podľa § 128 ods. 2 Občianskeho zákonníka, vo verejnom záujme možno vec vyvlastniť alebo vlastnícke právo obmedziť, ak účel nemožno dosiahnuť inak, a to len na základe zákona, len na tento účel a za náhradu; podľa § 151o ods. 1 prvá veta Občianskeho zákonníka, vecné bremená vznikajú písomnou zmluvou, na základe závetu v spojení s výsledkami konania o dedičstve, schválenou dohodou dedičov, rozhodnutím príslušného orgánu alebo zo zákona; podľa § 4 ods. 1 a 2 zákona č. 66/2009 Z. z., ak nemá vlastník stavby ku dňu účinnosti tohto zákona k pozemku pod stavbou zmluvne dohodnuté iné právo, vzniká vo verejnom záujme k pozemku pod stavbou užívanému vlastníkom stavby dňom účinnosti tohto zákona v prospech vlastníka stavby právo zodpovedajúce vecnému bremenu, ktorého obsahom je držba a užívanie pozemku pod stavbou, vrátane práva uskutočniť stavbu alebo zmenu stavby, ak ide o stavbu povolenú podľa platných právnych predpisov, ktorá prešla z vlastníctva štátu na obec alebo vyšší územný celok; podkladom na vykonanie záznamu o vzniku vecného bremena v katastri nehnuteľností je súpis nehnuteľností, ku ktorým vzniklo v prospech vlastníka stavby právo zodpovedajúce vecnému bremenu; vlastník pozemku pod stavbou je povinný strpieť výkon práva zodpovedajúceho vecnému bremenu do vykonania pozemkových úprav v príslušnom katastrálnom území;

(3.7) vecné bremeno, obsah ktorého je vymedzený v § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. vzniká zo zákona a to už nadobudnutím jeho účinnosti (01.07.2009) pokiaľ nemá vlastník stavby ku dňu účinnosti zákona k pozemku pod stavbou zmluvne dohodnuté iné právo; vznik vecného bremena zo zákona (aj keď vo verejnom záujme) neznamena, že toto vecné bremeno vzniká bez náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva k pozemku, keď podľa článku 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme a to na základe zákona a za primeranú náhradu; ustanovenie § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. v časti o vzniku vecného bremena zo zákona odkazuje na ustanovenia § 151n až § 151p Občianskeho zákonníka o vecných bremenách a sám ako lex specialis k Občianskemu zákonníku žiadne iné otázky okrem spôsobu vzniku vecného bremena a času jeho vzniku neupravuje; v zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/89/2008 zo dňa 21.12.2009 vecné bremená zriadené na základe zákona majú špecifický režim upravený verejnoprávnymi predpismi, na základe ktorých boli zriadené; aj keď majú nesporný verejnoprávny prvok daný spôsobom ich vzniku a účelom, ktorému slúži, nemožno prehliadať, že majú aj významný prvok súkromnoprávny; občianske právo definuje vecné bremeno ako právo niekoho iného než vlastníka veci, ktoré ho obmedzuje tak, že je povinný niečo trpieť, niečoho sa zdržať alebo niečo konať; tzv. zákonné vecné bremená tento charakter majú tiež; ich režim ale nie je celkom totožný s režimom zmluvných vecných bremien, lebo sa riadi špeciálnou úpravou právnych predpisov, ktoré upravujú činnosti, na ktorých prevádzkovanie vznikli; nejde ale o úpravu komplexnú, ktorá by vylučovala použitie všeobecnej úpravy Občianskeho zákonníka o vecných bremenách; preto pokiaľ tieto špeciálne predpisy nemajú zvláštnu úpravu, riadi sa ich režim všeobecnou občianskoprávnou úpravou; to potom znamena, že ak špeciálne predpisy zákonných vecných bremien neupravujú náhrady súvisiace s ich výkonom, treba použiť úpravu všeobecnú;

(3.8) zásadný rozdiel medzi právnou úpravou vecného bremena, výkon práva ktorého je vlastník povinný strpieť podľa zákona č. 66/2009 Z. z. a zákona č. 182/1993 Z. z. je podľa odvolacieho súdu v tom, že vlastník pozemku pod stavbou podľa § 4 ods. 2 zákona č. 66/2009 Z. z. je povinný strpieť výkon práva zodpovedajúceho vecnému bremenu len do vykonania pozemkových úprav v príslušnom katastrálnom území, pričom pozemkové úpravy podľa zákona č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách v znení neskorších predpisov majú byť konečným spôsobom majetkovoprávneho usporiadania pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky podľa osobitných predpisov; odvolací súd je toho názoru, že práve z ustanovenia § 4 ods. 2 zákona č. 66/2009 Z. z. vyplýva dočasnosť zákonom vzniknutého vecného bremena podľa § 4 ods. 1 tohto zákona; sám tvorca zákona v dôvodovej správe k § 4 zákona č. 66/2009 Z. z. uviedol: „vecné bremeno nezakladá vlastnícke právo k pozemku a nie je definitívnym riešením“; na rozdiel od tejto právnej úpravy zákon č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v ustanovení § 23 ods. 4 ukladá vlastníkovi domu, ktorý nie je vlastníkom pozemku, na ktorom je dom postavený, usporiadať vlastníctvo k pozemku pred prvým prevodom vlastníctva bytu alebo nebytového priestoru v dome; podľa ods. 5 tohto zákonného ustanovenia, ak vlastník domu nie je vlastníkom pozemku, vzniká k pozemku právo zodpovedajúce vecnému bremenu, ktoré sa zapíše do katastra nehnuteľností; v zákone č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov nie je trvanie vecného bremena žiadnym spôsobom obmedzené (tak ako

v § 4 ods. 2 zákona č. 66/2009 Z. z., t.j. do vykonania pozemkových úprav), preto je vecné bremeno vzniknuté zo zákona č. 182/1993 Z. z. trvalým a konečným riešením usporiadania majetkovoprávných vzťahov vlastníkov bytov a nebytových priestorov k pozemku pod touto stavbou a vecné bremeno vzniknuté podľa zákona č. 66/2009 Z. z. iba dočasným riešením do vykonania pozemkových úprav v príslušnom katastrálnom území;

(3.9) zákon č. 66/2009 Z. z. nerieši formu náhrady za zákonom zriadené vecné bremeno; v súlade s článkom 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky upravuje právo na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva § 128 ods. 2 Občianskeho zákonníka tak, že vo verejnom záujme možno vec vyvlastniť alebo vlastnícke právo obmedziť, ak účel nemožno dosiahnuť inak a to len na základe zákona, len na tento účel a za náhradu;

(3.10) ak zákon č. 66/2009 Z. z. vlastníkovi stavby neurčuje žiadnu lehotu na usporiadanie majetkových vzťahov k pozemku a nenúti vlastníka stavby podať v konkrétnej lehote návrh na začatie konania o pozemkových úpravách a povinnosť vlastníka strpieť výkon práva zodpovedajúceho vecnému bremenu vlastníkom stavby trvá podľa § 4 ods. 2 zákona č. 66/2009 Z. z. až do vykonania pozemkových úprav, patrí vlastníkovi pozemku náhrada za obmedzenie vlastníckeho práva vo forme opakujúceho sa plnenia za konkrétny časový úsek od obmedzenia vlastníckeho práva až do usporiadania vlastníckych vzťahov spôsobom predpokladaným v § 2 a § 3 zákona č. 66/2009 Z. z.; bolo by nespravodlivé od vlastníka pozemku požadovať, aby po vopred neurčenú dobu trpel obmedzenie svojho vlastníckeho práva a to bez náhrady alebo za neadekvátnu náhradu; zákon č. 66/2009 Z. z. neurčuje obci žiadnu lehotu na usporiadanie majetkovoprávných vzťahov pod stavbami k cudzím pozemkom;

(3.11) primeraná náhrada za obmedzenie vlastníckeho práva zákonným vecným bremenom môže zodpovedať aj výške bezdôvodného obohatenia rovnajúcej sa obvyklému nájomnému za prenájom porovnateľných pozemkov; tento záver podľa odvolacieho súdu vyplýva z obsahu vecného bremena vymedzeného v § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z., podľa ktorého obsahom vecného bremena je držba a užívanie pozemku pod stavbou, vrátane práva uskutočniť stavbu alebo zmenu stavby, ak ide o stavbu povolenú podľa platných právnych predpisov, ktorá prešla z vlastníctva štátu na obec alebo vyšší územný celok; vlastník pozemku je takýmto obsahom vecného bremena absolútne vylúčený z užívania svojho vlastníctva spôsobom podľa vlastných predstáv a potrieb, zostalo mu len tzv. holé vlastníctvo pozemku bez práva predmet vlastníctva držať, užívať, požívať jeho plody a úžitky a nakladať s ním (§ 123 Občianskeho zákonníka); náhradu rovnajúcu sa obvyklému nájomnému za prenájom pozemku, na ktorom viazne vecné bremeno podľa zákona č. 66/2009 Z. z. považuje odvolací súd za primeranú obmedzeniu vlastníckeho práva vlastníka pozemku;

(3.12) zo záveru, že žalobcovi môže vzniknúť nárok na náhradu za vecné bremeno vo forme opakujúceho sa plnenia za určitý časový úsek vyplýva aj záver o nedôvodne vnesenej námietke premlčania žalovaným; ak si žalobca uplatňuje nárok len za obdobie od 22.06.2010 do 18.09.2012 a žalobu podal na súd dňa 22.06.2012, urobil tak zjavne pred uplynutím všeobecnej trojročnej premlčacej doby, ktorá tak vo vzťahu k uplatnenému nároku nezačala plynúť od 01.07.2009 (skôr ako nárok vznikol); pri názore odvolacieho súdu, že vlastníkovi pozemku pod stavbou podľa zákona č. 66/2009 Z. z. patrí opakovaná náhrada za vecné bremeno za obdobie jeho trvania a nie jednorazová náhrada uplatniteľná v trojročnej premlčacej dobe odo dňa účinnosti zákona č. 66/2009 Z. z., je nepodstatné, či žalobca bol ku dňu účinnosti zákona č. 66/2009 Z. z. vlastníkom sporných pozemkov a podstatné je len, či bol ich vlastníkom v období, za ktoré sa požaduje náhrada za obmedzenie vlastníckeho práva;

(3.13) náhrada za vecné bremeno je majetkovým právom, ktoré podlieha premlčaniu vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe podľa § 101 Občianskeho zákonníka;

(3.14) nárok na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva žalobcu prináleží žalobcovo proti žalovanému podľa § 128 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého vo verejnom záujme možno vyvlastniť alebo vlastnícke právo obmedziť, ak účel nemožno dosiahnuť inak, a to len na základe zákona, len na tento účel a za náhradu; pre rozhodnutie o náhrade za obmedzenie vlastníckeho práva je návodom rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/52/2009 zo dňa 31.01.2011, v ktorom dovolací súd vysvetlil pojem verejného priestranstva a prijal záver, že ak nie je v občianskoprávnej rovine napríklad zmluvou upravené všeobecné užívanie verejného priestranstva zahrňujúce aj len sčasti pozemky vlastnícky patriace tretej osobe, má to za následok vznik bezdôvodného obohatenia na strane obce plnením bez právneho dôvodu (§ 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka), pretože aj keď existuje právny dôvod užívania verejného priestranstva, nejde o titul, podľa ktorého by obci vzniklo oprávnenie, aby také plnenie zo strany tretej osoby (strpenie užívania jej majetku) bolo poskytované bezplatne; pripustením opačnej možnosti by došlo k porušeniu základného princípu občianskoprávných vzťahov spočívajúceho v rovnosti ich účastníkov (§ 2 ods. 2 Občianskeho zákonníka); podľa zákona č. 66/2009 Z. z. sa navyše usporadúvajú vlastnícke vzťahy k pozemkom nielen pod stavbami, ktoré prešli do

vlastníctva obce podľa zákona o majetku obcí, ale aj k pozemkom, na ktorých je zriadená verejná zeleň, ak táto verejná zeleň prešla do vlastníctva obce podľa osobitného predpisu;

(4) žalovaný je od 23.07.2020 v likvidácii, čo má vplyv na jeho označenie;

(5) svoje rozhodnutie súd prvej inštancie primeraným spôsobom odôvodní, pričom sa neopomenie vysporiadať aj s námietkami žalovaného proti konkrétnej výške prisúdeného nároku uvedenými v odvolaní (č.l. 441 spisu).

8. Ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci (§ 396 ods. 3 C.s.p.).

9. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.); dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C.s.p. (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).